

1κι8και2και1

Σχεδίασμα πάνω στο ανέβασμα
Θεατρικής παράστασης για την
25^η Μαρτίου

Μάζαρης Μάριος

Σκηνή 1^η « ΠΡΟΛΟΓΟΣ »

Ένα παιδί ανεβαίνει στην σκηνή. Κατά προτίμηση κορίτσι. Απευθύνεται στους θεατές της αίθουσας. Ανάμεσα στις καρέκλες των θεατών κάθονται και 5 παιδιά που συμμετέχουν στη σκηνή.

-Αφηγήτρια : Βοηθήστε με. Ναι , καλά ακούσατε. Βοηθήστε με. Γι 'αυτό σας φώναξα. Ίσως να σας φαίνεται περιεργό, όμως θα ήθελα να σας ζητήσω κάτι και να το βάλετε καλά στο μυαλό σας : Θα ήθελα να σας ζητήσω να μη μείνετε ακόμα μια φορά θεατές . Αν σας παραπλάνησαν και σας κουβάλησαν εδώ να δείτε μια συμβατική γιορτή όπου ξεμπερδεύετε με νικητές και χαμένους με ένα χειροκρότημα , τότε λυπάμαι που θα σας το πω, αλλά σας κορόιδεψαν.

Ναι, σας κορόιδεψαν. Μη μου πείτε πως είναι η πρώτη φορά , ούτε ότι το είχατε εξ αρχής καταλάβει. Ξέρουμε καλά γιατί είστε εδώ... ή μάλλον δεν ξέρουμε γιατί είστε εδώ. Μπορείτε πάντως να ζητήσετε τα λεφτά σας πίσω και όπως γίνεται συνήθως όταν ζητάς τα λεφτά που δικαιωματικά σου ανήκουν, δε θα πάρете τίποτα. Αλλά τουλάχιστον θα έχετε τη συνείδησή σας καθαρή. Ή μήπως όχι;

Βλέπω δεν αντιδράει κανείς. Αυτό με γεμίζει χαρά αλλά και ευθύνη. Αφού λοιπόν είστε πρόθυμοι να πάρετε το ρίσκο, ίσως ήρθε και η ώρα να σας εξηγήσω τι θέλω από εσάς.

Θέλω να με βοηθήσετε να απαντήσω σε μια ερώτηση. Για να την απαντήσω όμως αυτή την ερώτηση , θα ήθελα να ξέρω ποιος από εσάς νομίζει πως ξέρει καλά την ιστορία αυτού του τόπου. Ελάτε, μη ντρέπεστε, σηκώστε τα χεράκια σας. (κοιτάζει από αριστερά μέχρι δεξιά το πλήθος της αίθουσας. Τα παιδιά σηκώνουν τα χέρια τους). Μια ερώτηση έχω μόνο, δεν έχω άλλη. Μάλιστα... δύο... τρεις... τέσσερις... μάλιστα... μάλιστα... αρκετοί, σίγουρα παραπάνω από όσους περίμενα.

Ποιος από εσάς ξέρει να μου πει τι έγινε το 1821 ; Ποιος ξέρει με σιγουριά να μας πει; Ακούω, κανείς;

- **Παιδί 1:** (σηκώνει το χέρι του από το βάθος της αίθουσας) Το 1821 πολεμήσαμε τους Τούρκους.
- **Αφηγήτρια :** Τι εννοείς πολεμήσαμε;
- **Παιδί 1 :** Εννοώ ότι πήραμε τα όπλα και τους διώξαμε από τα εδάφη μας.
- **Αφηγήτρια :** Ήταν εύκολο να γίνει, τι γνωρίζεις;
- **Παιδί 1 :** Δεν ήταν καθόλου εύκολο γιατί τα εδάφη μας ήταν πάντα κάτι σχετικό.
- **Αφηγήτρια :** Δηλαδή;

- **Παιδί 1 :** Δηλαδή, δεν έχει δηλαδή. Αν ένα χωράφι είναι δικό μου κι εσύ έρθεις και μου το αρπάξεις και χρόνια πολλά μετά τα τρισεγγονά μου το ζητήσουν από τα δικά σου τρισεγγονα, δεν θα το πάρουν εύκολα γιατί και τα τρισεγγονά σου σε αυτό γεννήθηκαν, μεγάλωσαν , έπαιξαν και αυτό ξέρουν για δική τους κληρονομιά.
- **Αφηγήτρια :** Εννοείς ότι ύστερα από 400 χρόνια περίπου σκλαβιάς οι Τούρκοι έβλεπαν τα χωράφια μας δικά τους όσο κι εμείς για δικά μας.
- **Παιδί 1 :** Μάλιστα. Και ίσως είχαν και δίκιο αν το καλοσκεφτούμε να το πιστεύουν γιατί όταν κατακτάς κάτι το κατακτάς για πάντα.
- **Παιδί 2 :** Μπορώ να ρωτήσω κάτι;
- **Αφηγήτρια :** Παρακαλώ.
- **Παιδί 2 :** (απευθυνόμενος στο παιδί 1) Γιατί τα τρισεγγονά σου να το ζητήσουν πίσω; Πού το γνώριζαν ότι ανήκε κάποτε στην οικογένειά τους ;
- **Παιδί 1 :** Το γνώριζαν. Τους το είπε ο πατέρας τους κι αυτουνού ο δικός του ο πατέρας κι αυτού ο δικός του.
- **Παιδί 2 :** Κι αν ο προπροπαππούς έλεγε ψέματα στον προπάππου, στον παππού, στα εγγόνια, τα δισεγγονα, τα τρισεγγονα πως το χωράφι ήταν δικό τους ; Πώς έφτασαν οι Έλληνες του 1821 να είναι σίγουροι πώς αυτά που έφτασαν στα αυτιά τους από τους Έλληνες του 1453 ήταν αλήθεια και όχι αερολογίες ;
- **Παιδί 1 :** Αποκλείεται να έλεγαν ψέματα. Αυτά τα έχει γράψει η ιστορία, μη μας τρελάνεις τώρα άνθρωπέ μου. Εξάλλου το γνώριζαν και οι γείτονες και μπορούσαν να το αποδείξουν.
- **Παιδί 2 :** Κι αφού οι γείτονες γνώριζαν, γιατί δε σταμάτησαν ποτέ αυτή την αρπαγή ; Ή γιατί δε μίλησαν νωρίτερα;
- **Παιδί 3 :** Μπορώ να επέμβω; Νομίζω ότι όλη αυτή η συζήτηση περί εδαφών είναι ανούσια. Κάθε κράτος έχει τα σύνορά του και κανείς δεν μπορεί να του κλέψει τα χωράφια του, είτε είναι από μέσα είτε από έξω από τα σύνορα .
- **Παιδί 4 :** Ναι φίλε μου αλλά κανείς δεν αμφισβητεί ότι τα εδάφη ήταν ελληνικά. Γιατί να αμφισβητήσουμε ότι έπρεπε κάποτε να ελευθερωθούν και να επιστρέψουν στους Έλληνες;
- **Παιδί 3 :** Γιατί αν ένα κράτος δεν είναι ικανό να προστατεύσει την ιστορία του, τα εδάφη του, την κληρονομιά του, δεν του φταίει το αρπακτικό που καιροφυλακτεί να του το πάρει μέσα από τα δόντια.
- **Παιδί 4 :** Δεν είναι τόσο εύκολα όπως τα λες. Εμένα η τράπεζα μου πήρε το σπίτι επειδή αδυνατούσα να πληρώνω τη δόση για το δάνειο.

- **Αφηγήτρια** : Κύριοί μου, εδώ μιλάμε για τον πόλεμο με τους Τούρκους. Μην ξεφεύγετε από το θέμα.
- **Παιδί 3** : Αν δεν μπορούσες να πληρώνεις τις δόσεις του δανείου σου, δε σου φταίει η τράπεζα. Εσύ φαίνεται ξανοίχτηκες παραπάνω απ' όσο έπρεπε.
- **Παιδί 4** : Κάνεις λάθος . Αυτοί φταίνε που βρέθηκα χωρίς δουλειά. Πώς να πληρώσω το δάνειο άνεργος;
- **Παιδί 5** : Ποιοι είναι οι αυτοί; Οι κακοί, οι εξαποδώ, οι εξωγήινοι, ποιοι;
- **Παιδί 4** : Αυτοί που μας βοήθησαν να κρατήσουμε τα χωράφια μας για να τ' αρπάξουν οι ίδιοι. Οι Γερμανοί, οι Γάλλοι, όλοι τους.
- **Παιδί 5** : Επειδή έχω μπερδευτεί κάπως. Τι ακριβώς έγινε το 1821;
- **Αφηγήτρια** : Πολεμήσαμε τους Τούρκους. Ή τους Γερμανούς. Ή τους Ιταλούς . Ή και όλους μαζί ή και τον εαυτό μας. Πάντα κάποιον πολεμούσαμε, ακόμα και όταν δεν το ξέραμε. Πάντα. Αλλά ξέρεις κάτι ; Δεν έχει τόσο σημασία ποιον πολεμήσαμε το 1821, αλλά το αποτέλεσμα. Και το αποτέλεσμα είναι ότι νικήσαμε.
...
- **Παιδί 5** : Νικήσαμε; Μπορούμε να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή ;

Σκηνή 2^η « Σχολική αίθουσα - Άδεια »

Βρισκόμαστε στο εσωτερικό μιας σχολικής αίθουσας. Αρκετά θρανία σε μετωπική διάταξη αλλά όλα τους άδεια . Στο κέντρο της σκηνής ένα αγόρι, ο δάσκαλος της τάξης. Κρατάει στα χέρια του βιβλία της Ιστορίας. (περασμένων ετών). Πίσω μια αναμμένη οθόνη προβάλλει εικόνες από την ιστορία μας σε μη χρονική ακολουθία.

Δάσκαλος 1 : Καλώς ορίσατε. Ξαφνιάζομαι που σας συναντώ. Ξέρετε δεν έχω συνηθίσει να έχω κόσμο στην αίθουσά μου, εδώ και πολλά χρόνια έρχομαι και συναντώ αυτά τα άδεια θρανία. Στην αρχή με ενοχλούσε, άρχισα να τα βάζω με τον εαυτό μου. Έλεγα δεν είσαι καλός δάσκαλος, κανείς δεν πατάει στην τάξη σου. Πρέπει να διορθωθείς ! Έκανα ότι μπορούσα. Έδινα σημειώσεις , έβγαζα φωτοτυπίες, έβαζα όσο λιγότερες ασκήσεις ήταν δυνατόν..αλλά και πάλι τζίφος, κανείς δεν πέρναγε το κατώφλι αυτής της αίθουσας. Ωσπου κατάλαβα τι έφταιγε, περισσότερο από μένα. Το μάθημα. Α, δε σας είπα τι μάθημα διδάσκω.

Ιστορία. Ε λοιπόν η Ιστορία πρέπει να είναι το πιο μισητό μάθημα, πιο πολύ κι από τα μαθηματικά. Γιατί η Ιστορία έχει και Μαθηματικά μέσα της. Αλλά και γιατί όλοι διαφωνούν στο πώς πρέπει να διδάσκεται, αλλά και το τι είναι αυτό που θα διδάσκεται. Πάρτε για παράδειγμα αυτά τα βιβλία. Τυπώθηκαν και

μοιράστηκαν στα σχολεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια τα τελευταία 25-30 χρόνια. Όλα τους μιλάνε για τα ίδια γεγονότα αλλά το καθένα τα περιγράφει διαφορετικά . Θα μου πείτε πώς γίνεται αυτό. Είναι σαν μια ομάδα 5 παιδιών να είναι μπροστά σε έναν καυγά και γυρνώντας κάθε ένα από τα 5 αυτά παιδιά σπίτι του να αποφασίζει να διηγηθεί στη μάνα του τον καυγά. Ε λοιπόν κάθε παιδί θα τον περιγράψει αλλιώς αυτόν τον καυγά. Το ένα θα πάρει το μέρος του ενός από τους καβγατζήδες , το άλλο θα πάρει του δεύτερου, το τρίτο θα πει πώς έφταιγαν και οι δύο, το τέταρτο θα πει ότι έφταιγε ένας εξωτερικός παράγοντας και το πέμπτο θα πει ότι δεν κατάλαβε τίποτα από τον καυγά. Τίποτα. Πώς λοιπόν να εμπιστευτείς την ιστορία σε αυτούς τους αφηγητές που ούτε μεταξύ τους δεν μπορούν να συμφωνήσουν στο τι θα πουν ;

Να λοιπόν γιατί αυτή η αίθουσα είναι άδεια. Γιατί κανείς δεν ενδιαφέρεται να πει την αλήθεια για τα γεγονότα και γιατί κακά τα ψέματα , λίγοι είναι αυτοί που θέλουν να την ακούσουν. Τι ; Εσείς ενδιαφέρεστε ; Έχω κάτι για σας που φύλαγα για κάτι τέτοιες περιπτώσεις. Ένα μικρό βίντεο για το πώς φτάσαμε στην σκλαβιά που κράτησε 4 αιώνες. Τώρα αν με ρωτήσετε γιατί να πιστέψετε τη δική μου εκδοχή των γεγονότων... δεν έχω απάντηση. Απλώς πιστέψτε με.

(Βλέπουμε το βίντεο και το σχολιάζουμε παράλληλα με τη θέασή του)

Αφηγήτρια : Η συμμετοχή της Εκκλησίας στην Επανάσταση δεν ήταν πάντα σαφής. Από τη μία έχουμε το Θρύλο του Κρυφού Σχολείου , παπάδες να προσπαθούν να μάθουν γράμματα στα παιδιά κι από την άλλη την υπερβολή αυτό να θεωρείται ότι γίνονταν κρυφά με το φόβο μην τους ανακαλύψουν οι Τούρκοι.

Ο απαγχονισμός του Πατριάρχη Γρηγόριου του Ε' βέβαια με το ξέσπασμα της Επανάστασης ήταν ένα γεγονός που σίγουρα τρόμαξε πολλούς επαναστατημένους.

Βίαιο θάνατο βρήκε και ο Ρήγας Φεραίος , ο οποίος πρόλαβε και άφησε κληρονομιά στους Έλληνες τα επαναστατικά κείμενα του. Η αθανασία του Θούριου και το "Ως τότε παλικάρια να ζούμε στα στενά" ήταν η δική του νίκη ενάντια των Οθωμανών.

Νίκη και για τη Φιλική Εταιρεία που συστάθηκε το 1814 για να προετοιμάσει τον Αγώνα , με τον προσδιορισμό " Φιλική " μάλλον να αφορά τις σχέσεις των ιδρυτών της και όχι τις προθέσεις της.

Και το ξεκίνημα της Επανάστασης από τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, το Φεβρουάριο του 1821 ένα μήνα πριν ο Γρηγόριος ο Δίκαιος ή αλλιώς Παπαφλέσσας σηκώσει στην

Πελοπόννησο την Επανάστατική σημαία. Μέχρι να βρει το θάνατο στο Μανιάκι 4 χρόνια αργότερα, δεν έλειψε ποτέ από το πεδίο της μάχης.

Όπως και τόσοι άλλοι αγωνιστές, ανάμεσα στους οποίους συναντάμε τον Αθανάσιο Διάκο, που θανατώθηκε με βίαιο τρόπο από τους Οθωμανούς, τον Γεώργιο Καραϊσκάκη, τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, τον Κωνσταντίνο Κανάρη που ανατινάζοντας την Τουρκική ναυαρχίδα στο λιμάνι της Χίου εκδικείται με τον τρόπο του την καταστροφή της Νήσου που είχε προηγηθεί και άλλους πολλούς που είτε μεμονωμένα είτε ομαδικά όπως οι Σουλιώτισσες ή οι κάτοικοι του Μεσολογγίου που πραγματοποίησαν την ηρωική τους Έξοδο ύστερα από πολιορκία ετών, έδωσαν με τις ζωές τους περιεχόμενο στο μάθημα της ιστορίας.

Σώματα που έγιναν παράγραφοι και κεφάλαια σε βιβλία προς εξέταση. Αλλά πώς να ξεχωρίσεις τα SOS όταν χύνεται τόσο αίμα ;

Σκηνή 3^η « Σχολική Αίθουσα - Γεμάτη »

Βρισκόμαστε στην ίδια αίθουσα αλλά αυτή τη φορά έχει στα θρανία γύρω στους 10 μαθητές. Οι περισσότεροι από αυτούς δεν προσέχουν τον δάσκαλο που τους δείχνει το ίδιο βίντεο που παρακολουθήσαμε πριν λίγο και είτε μιλούν μεταξύ τους, είτε χαζεύουν αριστερά και δεξιά, είτε γράφουν κ.ά.

Δάσκαλος 2 : Θέλει να μου πει κάποιος τι κατάλαβε;

Παιδί 1 : Κύριε - κύριε ! Εγώ ! Δεν κατάλαβα τίποτα ! (τα υπόλοιπα γελάνε) Δεν το βάζετε από την αρχή;

Παιδί 2 : Ναι ναι κύριε! Να μπω και λίγο στο facebook με την ησυχία μου.

Παιδί 3 : Σςς θα σε ακούσει ρε βλάκα !

Παιδί 2 : Ε και; Σκασίλα μου, όχι θα κάθομαι να ακούω τα ίδια και τα ίδια .

Δάσκαλος 2 : Τρέχει τίποτα εκεί πίσω ;

Παιδί 3 : Όχι κύριε, λέμε πόσο ενδιαφέρον είναι αυτό το βίντεο.

Δάσκαλος 2 : Χαίρομαι που το βρίσκετε ενδιαφέρον, γιατί έχουμε και μια γιορτή να ετοιμάσουμε σε λίγες μέρες.

Παιδί 4 : Τι γιορτή ;

Δάσκαλος 2 : Παιδιά η προετοιμασία για τον εορτασμό της 25^{ης} Μαρτίου φέτος έπεσε σε μας.

Παιδί 7 : Ωωωωχ ...Είναι ανάγκη;

Δάσκαλος 2 : Είναι, όσο υπάρχουν επέτειοι είναι ανάγκη να τις αναφέρουμε και να τις γιορτάζουμε.

Παιδί 2 : Γιατί ;

Δάσκαλος 2 : Τι γιατί;

Παιδί 2 : Γιατί είναι ανάγκη να υπάρχουν επέτειοι και γιατί πρέπει να γιορτάζουμε αυτά που έγιναν προ Χριστού, προπολεμικά και πριν δεν ξέρω κι εγώ πόσα χρόνια.

Δάσκαλος 2 : Θα τα βάλεις τώρα με το σύστημα παιδί μου; Έτσι γίνεται στη χώρα μας εδώ και πολλά χρόνια. Γιορτάζουμε τις εθνικές μας επετείους με σχολικές εκδηλώσεις και παρελάσεις. Γιατί θες αυτό να αλλάξει;

Παιδί 3 : Αλήθεια κύριε, γιατί να μην αλλάξει; Τι κερδίζουμε με το να βγούμε να κάνουμε παρέλαση; Ποτέ δεν το κατάλαβα.

Παιδί 5 : Έρχεται και σε καμαρώνει η μανούλα σου με το πουκαμισάκι σου και το παντελονάκι σου και σε τραβάει φωτογραφίες. Αυτό κερδίζεις. Κι αν είσαι και άτυχος μπορεί να κερδίσεις και κανένα καρούμπαλο από τα στραγάλια και τα νεράντζια που πετάμε μεταξύ μας . (οι υπόλοιποι μαθητές γελάνε)

Δάσκαλος 2 : Δεν είναι αυτή η απάντηση. Κερδίζεις ότι τιμάς τους ήρωες που αγωνίστηκαν για να σου δώσουν την ελευθερία να μπορείς εσύ σήμερα να κάνεις ότι σου κατέβει και να μη δίνεις λογαριασμό σε κανέναν.

Παιδί 4 : Αφού δίνω λογαριασμό στους γονείς μου. Και σε σας .Και στον διευθυντή. Και στο φροντιστήριο. Και στους φίλους μου. Και στους άλλους συγγενείς . Και στους πάντες!

Δάσκαλος 2 : Δεν είναι το ίδιο. Είσαι ελεύθερος να μιλάς τη γλώσσα που μιλούσαν οι παππούδες και οι γιαγιάδες μας, να έχεις τα ίδια έθιμα με αυτούς και την ίδια σημαία.

Παιδί 5 : Και δηλαδή πρέπει να ντυθώ τσολιάς να γελάνε μαζί μου για να τιμήσω τους ήρωες του τότε; Γιατί δεν κάνουμε μια σελίδα στο facebook με παιδιά να τους τιμήσουμε ;

Παιδί 6 : Ωωωω, φοβερή ιδέα! Και να την πούμε "Οι φαν του '21" και να μας κάνουν και like όλοι οι συνομήλικοι , να δείτε κύριε πώς θα μαζευτούν αμέσως 3-4 χιλιάδες τα μέλη .

Παιδί 1 : Εγώ προτείνω να μην κάνουμε γιορτή φέτος, σαν ένδειξη διαμαρτυρίας και να στείλουμε γράμμα στην υπουργό να καταργηθεί και η παρέλαση.

Δάσκαλος 2 : Διαμαρτυρία γιατί παιδί μου;

Παιδί 1 : Γιατί κύριε ωραία όλα αυτά που μας λέτε, αλλά δεν καταλαβαίνετε ότι σήμερα δεν αφορούν κανέναν ; Εντάξει, πολέμησαν κάποιοι, αγωνίστηκαν και πέθαναν.

Παιδί 3: Λες και δε θα πέθαιναν έτσι κι αλλιώς !

Παιδί 4 : Αυτό που θέλει να πει κύριε, είναι ότι η ιστορία ανήκει στο παρελθόν, όχι σε μας. Έχουμε καλύτερα πράγματα να κάνουμε από το να τρέχουμε σε παρελάσεις και να βάζουμε γελοία κοστούμια , να τραγουδάμε κλέφτικα τραγούδια ή να πέφτουμε στο γκρεμό.

Παιδί 5 : Θέλουμε κι εμείς μια φορά να κοιμηθούμε λίγο παραπάνω. Ή να βγούμε μια βόλτα. Ή να πάμε να πιούμε με τους φίλους μας κάτι όπως κάνετε κι εσείς. Ή νομίζετε δε βλέπουμε τις καφετέριες πώς γεμίζουν μετά τις παρελάσεις ;

Δάσκαλος 2 : Παιδιά, ακόμα κι αν είναι έτσι τα πράγματα, δεν αλλάζουν τόσο εύκολα. Είναι το σύστημα έτσι.

Παιδί 6 : Και τι είναι πια αυτό το σύστημα που λέτε και ξαναλέτε; Δεν το καταλαβαίνω. Και οι γονείς μου όταν τους λέω κάτι, μου απαντάνε : Α, είναι το σύστημα έτσι!

Δάσκαλος 2: Είναι το πώς έχουμε συνηθίσει να γίνονται τα πράγματα.

Παιδί 9 : Και δεν μπορούμε να συνηθίσουμε να γίνονται αλλιώς δηλαδή ; Ποιος το φτιάχνει πια αυτό το σύστημα, εμείς δεν το φτιάχνουμε;

Παιδί 4 : Μας αφήνουν να φτιάξουμε και τίποτα ; Μόνο απαιτήσεις έχουν από μας , να υπακούμε, να μην αντιδρούμε , να μη βγάζουμε γλώσσα και να πληρώνουμε.

Παιδί 5 : Τι να πληρώνουμε ; Αυτό μας έλειπε .

Παιδί 8 : Κάτι δάνεια που πήρε η Ελλάδα, θα τα ξεχρεώνει λέει μια αιωνιότητα τώρα. Ε ποιος θα τα ξεχρεώσει, ο παππούς σου ; Εγώ κι εσύ θα τα πληρώνουμε μια ζωή.

Παιδί 1: Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε γιατί να κάνουμε γιορτή και παρέλαση ; Να τους κάνουμε τη χάρη ;

Παιδί 7 : Και ποια ελευθερία να γιορτάσουμε; Αφού όλο σε ξένους χρωστάμε και μας απειλούν και εξαρτιόμαστε από τα λεφτά τους, τι σόι ανεξαρτησία έχουμε ; Μας κοροϊδεύουν;

Δάσκαλος 2 : Παιδιά, ας ηρεμήσουμε. Έχουμε ελευθερία . Μην την ανακατεύουμε με τη σημερινή μας πολιτική κατάσταση.

Παιδί 7 : Γιατί η σημερινή μας κατάσταση δε θα είναι η ιστορία που θα μαθαίνουν στα σχολεία σε 30-40-50 χρόνια;

Παιδί 8 : Αν υπάρχουν σχολεία τότε εννοείς κι αν υπάρχει ακόμα η ιστορία σαν μάθημα.

Παιδί 9 : Πάντα θα υπάρχει η ιστορία για να μας παιδεύουν να τη μαθαίνουμε, λες και αλλάζει κάτι αν ξέρω με ποιους πολεμήσαμε το '40 ή το '21.

Παιδί 10 : Πώς δεν αλλάζει; Παίρνεις καλύτερο βαθμό, τελειώνεις γρήγορα το σχολείο και μετά παραμένεις μορφωμένος άνεργος.

Δάσκαλος 2 : Θα διορθωθούν τα πράγματα , θα το δείτε σε μερικά χρόνια. Δε θα παραμένετε άνεργοι, ούτε θα ξεχρεώνετε χρέη άλλων μια ζωή.

Παιδί 8 : Κύριε μη λέτε ψέματα. Ακούμε κι εμείς ειδήσεις, βλέπουμε τι γίνεται στον κόσμο.

Δάσκαλος 2 : Τότε θα δείτε πολύ σύντομα τους ήρωες που θα ξεπεταχτούν από αυτή την κρίση. Κάθε δύσκολη περίοδος έχει τους ήρωες της. Αυτούς τους ήρωες τιμούμε με τις επετείους.

Παιδί 9: Εγώ δεν πιστεύω σε ήρωες. Κανείς δε θα μας σώσει. Απλώς κάποτε θα σταματήσει και αυτό το πρόβλημα , όπως και με την Τουρκοκρατία.

Παιδί 10 : Συμφωνώ. Δεν τους χρειαζόμαστε. Και τότε να μην υπήρχαν, η χώρα θα ελευθερωνόταν.

Δάσκαλος 2: Ως δια μαγείας; Δεν γίνονται αυτά. Τους χρειαζόμαστε και τώρα και τότε. Αυτοί έκαναν το πρώτο βήμα για να ξεσηκωθούν τα μεγάλα πλήθη.

Παιδί 7 : Ε είχαν κι αυτοί όφελος, δεν το έκαναν για την καλή τους την καρδιά. Κι αν δεν ήταν αυτοί , θα ήταν κάποιοι άλλοι. Γι' αυτό και δε θέλω να πάρω μέρος στη γιορτή. Δε βρίσκω κανένα λόγο να συζητάμε για αυτά , κανείς δε δίνει σημασία πια κύριε και καλά κάνει.

Δάσκαλος 2 : Πόσοι από εσάς έχουν την ίδια γνώμη; Για σηκώστε χέρια. (σηκώνουν όλοι τα χέρια) ... Μάλιστα ... Τι να πω... Θέλετε να βάλουμε ένα στοίχημα ;

Παιδί 10 : Αφήστε τα στοιχήματα και υποσχεθείτε ότι δε θα κάνουμε γιορτή!

Δάσκαλος 2 : Θα σας το υποσχεθώ , αλλά πρώτα θέλω να με ακούσετε. Σας δίνω μερικές μέρες καιρό να σκεφτείτε, να διαβάσετε, να ψάξετε και να μου απαντήσετε σε μια ερώτηση .

Παιδί 8 : Τι ερώτηση, για πείτε μας ...

Δάσκαλος 2 : Αφού λέτε ότι η επανάσταση θα γινόταν ούτως ή άλλως το 1821 ή αργότερα, θέλω να μου απαντήσετε στην ερώτηση : ποιο γεγονός πιστεύετε ότι δε βοήθησε με τον τρόπο του στην απελευθέρωση; Αφαιρέστε μου τα άχρηστα λοιπόν της ιστορίας. Αν μου βρείτε έστω και ένα, η παράσταση δε θα γίνει.

Παιδί 9 : Σύμφωνα. Εύκολο. Θα σας βρω ένα σωρό. Αλλά κι εσείς μην ξεχνάτε κάτι κύριε.

Παιδί 10 : Μην ξεχνάτε ότι αυτά που τότε φαίνονταν χρήσιμα , σήμερα δεν είναι. Ούτε αλλάζουν τον τρόπο που βλέπουμε τα πράγματα, ούτε τις ζωές μας. Βάλτε το καλά στο μυαλό σας, η ιστορία είναι τόσο σημαντική όσο και η αρχαία ελληνική μυθολογία.

Δάσκαλος 2: Αυτό θα το ξανασυζητήσουμε. Καλό ξεκίνημα λοιπόν. Θα περιμένω.

ΣΚΗΝΗ 4^η « Η ΑΡΧΗ »

(Ένα παιδί διασχίζει την αίθουσα κρατώντας στα χέρια του ένα βιβλίο της ιστορίας το οποίο και σχίζει σελίδα-σελίδα και πετά τις σελίδες ψηλά. Τον ακολουθούν άλλα δύο παιδιά που τις μαζεύουν προσεκτικά. Άλλα τρία είναι στη σκηνή.)

Παιδί 1 : Το 1453 οι Οθωμανοί καταλαμβάνουν την Κωνσταντινούπολη, η πόλη γίνεται Ιστανμπούλ και οι Έλληνες πέφτουν στα χέρια τους.

Παιδί 2 : Ε, γιατί σκίζεις την ιστορία;

Παιδί 1 : Ανακύκλωση. Η ιστορία ανακυκλώνεται, δεν το έχεις καταλάβει; Πάντα θα ανακυκλώνεται. Είτε τους ονομάσουμε Λατίνους, Βενετούς, Οθωμανούς, Γερμανούς, Ιταλούς , είτε Έλληνες, η χώρα σε λάθος χέρια πάντα έπεφτε. Σκόνταφτε σαν να λέμε και έπεφτε . Έτσι και τώρα σκοντάψαμε.

Παιδί 3 : Ακόμα κι αν ανακυκλώνεται όμως , δεν παύει να έχει ημερομηνίες. Πέφτει λοιπόν στα χέρια των Οθωμανών. «Πήραν την Πόλην , πήραν την...» Και; Τι κατάλαβαν; Από κέντρο του Βυζαντινού πολιτισμού, αξιοθέατο για τους τουρίστες. Για μας σημαίνει πια πολιτικές συνταγές και Μεγάλη Ιδέα για όσους θέλουν να την πιστεύουν.

Παιδί 4 : Η Κωνσταντινούπολη όμως ήταν η αρχή. Σ' ένα αντίστοιχο βιβλίο Ιστορίας της Τουρκίας η μέρα της Άλωσης αναφέρεται σαν μέρα πανηγυρισμού, λαμπρή και υπέρτατη, ενώ στα δικά μας ως αποφράδα. Ακολούθησαν τα νησιά του Β. Αιγαίου , η Αθήνα, η Πελοπόννησος, η Λέσβος, η Εύβοια και χρόνια μετά η Κρήτη και η Κύπρος.

Παιδί 5 : Μετά;

Παιδί 4 : Μετά τι;

Παιδί 5 : Μετά τι έγινε; Μετά το 1453 τι ακολούθησε;

Παιδί 4 : Μετά φτάσαμε στην επανάσταση του '21.

Παιδί 5 : Μισό λεπτό, τι εννοείς φτάσαμε; Από το 1453 ως το 1821 μεσολαβούν πολλά χρόνια. Περίπου 400. Τι έγινε όλα αυτά τα χρόνια ;

Παιδί 1 : Αυτό δεν το ξέρω ! Ίσως ελάχιστοι είναι αυτοί που ξέρουν. Τα βιβλία της ιστορίας μας έχουν πολλές κενές σελίδες ανάμεσα, δες και μόνος σου! (του δείχνει κενές σελίδες από το βιβλίο)

Παιδί 2 : Κενές γιατί; Πού σβήστηκαν;

Παιδί 1 : Για πολλούς λόγους. Είτε γιατί δεν έγινε τίποτα που αξίζει να μάθουμε, πράγμα περίεργο γιατί όσο να' ναι 400 χρόνια δεν είναι και λίγα, είτε γιατί αυτά που έγιναν δεν πρέπει να τα μάθουμε. Είναι συνήθης τακτική αυτή στη χώρα μας νομίζω, ίσως και σε κάθε άλλη χώρα του κόσμου, ό, τι ντρεπόμαστε να αναφέρουμε, να κάνουμε ότι δεν υπάρχει.

Παιδί 2 : Γιατί να μην πρέπει να μάθουμε; Ντρεπόμαστε για κάτι μήπως;

Παιδί 3 : Ίσως να μη θέλουν να μάθουμε ότι για πολλούς Έλληνες τα πρώτα τουλάχιστον χρόνια της Τουρκοκρατίας η κατάσταση δεν ήταν άσχημη. Όσο ζούσε ο καθένας και είχε την περιουσία του, το χωράφι του για να βγάζει το ψωμί του, δεν τον ένοιαζε ποιος θα είναι στο κεφάλι του ή πώς θα τον λένε.

Παιδί 2 : Σωστά, όσο δεν πειράζουν εσένα προσωπικά και το δικό σου συμφέρον, γιατί να αντιδράσεις; Έτσι πέρασαν αυτά τα 400 χρόνια;

Παιδί 3 : Περίπου. Απ' ότι διαβάζω εδώ, και εμπόριο γινόταν, γεωργία, κτηνοτροφία, οικοτεχνία και συντεχνίες επαγγελματιών υπήρχαν και μια ας πούμε καλή και ήσυχη κοινωνική ζωή με πανηγύρια, τοπικές εκδηλώσεις, ήθη, έθιμα.

Παιδί 6 : Ε δεν γίνεται να ήταν όλα τόσο ρόδινα. Κάτι άσχημο θα είχαν να υπομένουν.

Παιδί 4 : Είχαν. Δεν αποκτούσαν πολιτικά δικαιώματα, αξιώματα Φόρους. Μεγάλο μέρος της παραγωγής τους το έδιναν ως φόρο στους Οθωμανούς.

Παιδί 5 : Α. Και τώρα οι γονείς μου όλο για φόρους μιλάνε. Για χαράτσι ακίνητης περιουσίας, για χαράτσι στην Εφορία, για χαράτσι Τελών Κυκλοφορίας, για χαράτσι στη ΔΕΗ. Τόσο πολύ αγαπήσαμε το τούρκικο χαράτσι που δεν το αποχωριζόμαστε ποτέ;

Παιδί 6 : Ίσως. Αλλά μην ξεχνάς ότι τώρα το έδιναν σε ξένους κατακτητές, ενώ τώρα σε Ελληνικές κυβερνήσεις.

Παιδί 4 : Κι αυτό αυτόματα το μετονομάζει από χαράτσι; Η μάνα μου κάθε βράδυ κλαίει που δεν ξέρει πώς να τα βγάλει πέρα.

Παιδί 5 : Ο πατέρας μου φοβάται μην απολυθεί προτού ξεχρεώσει όλα τα χαράτσια και μας πάρουν το σπίτι. Μπας κι έχουμε ακόμα τους Οθωμανούς να μας κυβερνάμε;

Παιδί 1 : Αν θέλετε να βρείτε κάνα μπελά, συνεχίστε να συζητάτε για τέτοια. Εμένα οι δικοί μου μού είπαν να μην κάνω τέτοιες κουβέντες έξω από το σπίτι μην με περάσουν για αναρχικό .

Παιδί 2 : Νομίζω ξέρω για τι λες, είναι αυτό που άκουγα από μικρός να μου λένε οι γονείς μου "Πίστευε και μη ερεύνα" . Ας πιστεύουμε δηλαδή ό, τι μας λένε και να μην ερευνούμε τίποτα μοναχοί μας. Φοβούνται μην ερευνήσουμε ;

Παιδί 3 : Εξάλλου για να ερευνήσουμε πρέπει να υπάρχει κάτι για να ερευνήσεις. Εδώ λευκές σελίδες μόνο.

Παιδί 4 : Μα πώς γίνεται να αγνοούμε γεγονότα;

Παιδί 5 : Γιατί κι αν ακόμα υπήρξαν , κανείς δεν μπορεί να το αποδείξει. Κι εμείς είμαστε πολύ μικροί για να το κάνουμε. Δες και λίγο ειδήσεις. Λαοί αγανακτισμένοι να συνωστίζονται έξω από τη Βουλή , να ζητούν λύσεις και αμέσως να μετονομάζονται από κάποιους από εκατομμύρια αγανακτισμένων πολιτών σε μερικές εκατοντάδες ταραξιών.

Παιδί 6 : Από ποιους;

Παιδί 3 : Από αυτούς που ισχυρίζονται ότι "...μαζί τα φάγαμε"

Παιδί 2 : Αν θέλουν λοιπόν αυτοί που κυβερνούν να μην υπάρχουν, είναι το μόνο εύκολο. Όσο μιλάς και διεκδικείς, γίνεσαι κι εσύ μια λευκή , ΟΛΟΛΕΥΚΗ σελίδα. Το κατάλαβα τώρα.

ΣΚΗΝΗ 5^η << ΟΙ ΦΙΛΙΚΟΙ >>

(Τέσσερα παιδιά κατά μήκος της σκηνής)

Παιδί 1 : Ξάνθος Εμμανουήλ.

Παιδί 2 : Σκουφάς Νικόλαος.

Παιδί 3 : Τσακάλωφ Αθανάσιος.

Παιδί 4 : Τους ξέρω και τους τρεις. Είναι δρόμοι στο Κολωνάκι , αλλά και σε άλλα σημεία της Αθήνας.

Παιδί 1 : Κάνεις λάθος, δεν είναι μόνο δρόμοι.

Παιδί 4 : Ίσως υπάρχουν και πλατείες, δεν ξέρω.

Παιδί 2 : Είναι τα ονόματα τριών εμπόρων που ίδρυσαν την Φιλική Εταιρεία.

Παιδί 3 : Μιας από τις ελληνικές μυστικές οργανώσεις που παρόλο που η έδρα της ήταν στη Ρωσία, σκοπό είχε να αφυπνίσει τους υπόδουλους να επαναστατήσουν και να απελευθερωθούν.

Παιδί 4 : Τα κατάφεραν ;

Παιδί 1 : Για να τους κάνουν δρόμους, κάτι κατάφεραν. Αλλά και μόνο που προσπάθησαν μετράει.

Παιδί 2 : Αλήθεια, γιατί τόσοι πολλοί δρόμοι έχουν ονόματα πολιτικών, αγωνιστών ή άλλων ανθρώπων της ιστορίας μας;

Παιδί 3: Γιατί δεν ξέραν τι άλλο να τους κάνουν. Όταν ένας άνθρωπος προσφέρει τις υπηρεσίες του σε ένα κράτος, την περιουσία του, τον αγώνα του, το λιγότερο που θα μπορούσες να κάνεις είναι να του πεις ένα ευχαριστώ.

Παιδί 2 : Και έτσι λέει το κράτος ευχαριστώ;

Παιδί 4: Μάλλον ήταν και είναι ο φτηνότερος τρόπος . Μόνο τις ταμπέλες τυπώνεις. Και μετά έχεις τη συνείδησή σου καθαρή. Όλοι οι δρόμοι βέβαια δεν είναι ίσοι, εκεί πρέπει να φανείς δίκαιος. Ανάλογα με την προσφορά του κάθε ήρωα, δίνεις τους ανάλογους αριθμούς σε οικοδομικά τετράγωνα.

Παιδί 2: Αρχηγός της Φιλικής Εταιρείας ήταν ο Καποδίστριας;

Παιδί 3: Όχι, ο Υψηλάντης. Ο Καποδίστριας αρνήθηκε.

Παιδί 4 : Και τότε γιατί τον έκαναν Πανεπιστήμιο και δεν έδωσαν το όνομά του μόνο σε ένα δρόμο;

Παιδί 5 : Γιατί μετά την Επανάσταση αυτός υπήρξε ο πρώτος κυβερνήτης της χώρας. Και έφερε την πατάτα μαζί του. Και ίδρυσε και πολλά σχολεία στο νέο κράτος. Και άλλα πολλά , αλλά η πατάτα είναι το καλύτερο.

Παιδί 6: Και τον Καραϊσκάκη γιατί τον έκαναν στάδιο;

Παιδί 5 : Θα έπαιζε μπάλα. Ή θα του άρεσε να βλέπει.

Παιδί 4 : Μπορεί να μην είχαν άλλους δρόμους τότε ελεύθερους.

Παιδί 6 : Επομένως όποιος γίνεται ήρωας στη χώρα μας, γίνεται δρόμος. Ή στάδιο. Ή ίδρυμα , σπανιότερες φορές.

Παιδί 5: Όποιος γίνεται ήρωας στη χώρα μας, τις περισσότερες φορές γίνεται όταν πεθαίνει. Κι ο Καποδίστριας δολοφονήθηκε με πυροβολισμό από πολιτικούς του αντιπάλους.

Παιδί 6 : Έλληνες δηλαδή.

Παιδί 3 : Αυτός είναι ο δεύτερος πιο συνηθισμένος τρόπος που έλεγε το κράτος Ευχαριστώ. Σκοτώνοντας.

Παιδί 4: Τι εννοείς ;

Παιδί 3 : Ότι σε πολλά σημεία της ιστορίας μας, βλέπουμε τον ήρωα σαν εχθρό που πρέπει να τιμωρηθεί. Ο Καποδίστριας δολοφονήθηκε ενώ η πρώτη διακυβέρνησή του ήταν καθοριστική για να σταθεί ο τόπος στα πόδια του.

Παιδί 5: Είχα ακούσει ότι ο Κολοκοτρώνης είχε φυλακιστεί, είναι αλήθεια;

Παιδί 6 : Φυσικά και είναι. Και όχι μόνο ο Κολοκοτρώνης. Ο Οδυσσέας Ανδρούτσος δολοφονήθηκε. Ο Μαυροκορδάτος φυλακίστηκε. Το ίδιο και ο

Μαυρομιχάλης. Και πλήθος ακόμα οπλαρχηγών, που μετά θάνατο αναγνωρίστηκε η σημαντική τους προσφορά στην Επανάσταση.

Παιδί 5 : Γιατί όμως τους φέρονταν έτσι; Γιατί να μην μπορούν να είναι μονοιασμένοι οι Έλληνες μπροστά σε έναν εχθρό όπως οι Οθωμανοί;

Παιδί 1: Ο Αθανάσιος Διάκος πέθανε στα χέρια των Τούρκων , αλλά δεν είναι σίγουρο ότι θα είχε γλυτώσει από τα χέρια των Ελλήνων. Γιατί από πολύ νωρίς ήδη σχηματίστηκαν δυο στρατόπεδα. Των οπλαρχηγών και των πολιτικών. Που και οι δύο είχαν γνώμη για το ποιες πρέπει να είναι οι κινήσεις του αγώνα.

Παιδί 2 : Και φυσικά για το ποιος πρέπει να έχει την τελική κουβέντα, ιδίως όταν θα ελευθερωθεί η πατρίδα.

Παιδί 4 : Σιγά, αυτό πια το βλέπουμε μέχρι σήμερα στις τηλεοράσεις μας. Τα δυο μεγάλα κόμματα να τρώγονται σαν τα κοκόρια για το ποιος θα πιάσει την καρέκλα που μοιράζονται , πότε ο ένας και πότε ο άλλος.

Παιδί 6 : Αυτό που δε βλέπουμε είναι την ιστορία να αλλάζει. Ή την τηλεόραση να κλείνει. Εμείς δε φτιάχνουμε άραγε την ιστορία;

Παιδί 5: Όχι και τόσο εύκολα όμως. Δεν είναι εύκολο να γίνεις ήρωας στην εποχή σου. Και δεν υπάρχουν πια πολλοί δρόμοι, λεωφόροι ή σοκάκια δίχως πινακίδα για να τους δώσουν το δικό σου ονοματεπώνυμο.

Παιδί 3: Δεν χρειάζεται ηρωισμούς η εποχή, χρειάζεται να έχεις στόχο.

Παιδί 1 : Παράλληλα με τη δράση της Φιλικής Εταιρείας αρκετοί σημαντικοί Έλληνες και Φιλέλληνες που ζούσαν στο εξωτερικό ή κι εδώ ακόμα είχαν τους κατάλληλους στόχους.

Παιδί 4 : Εννοείς τον Ρήγα Φεραίο. Τον Αδαμάντιο Κοραή. Τον Διονύσιο Σολωμό. Τον Λόρδο Μπάιρον. Τον Βίκτωρα Ουγκώ.

Παιδί 6 : Και πολλούς ακόμα που μίλησαν, έγραψαν, οραματίστηκαν το διαφορετικό αύριο. Βέβαια η πραγματικότητα τους ξεπέρασε. Το αύριο ήρθε, το διαφορετικό όμως άργησε λίγο παραπάνω.

Βίντεο με αποσπάσματα από :

Θούριο - Ρήγα Φεραίου

Ελεύθερος Πολιορκημένους - Διονύσιου Σολωμού

Η καταστροφή των Ψαρών - Διονύσιου Σολωμού

Το ελληνόπουλο - Βίκτωρ Ουγκώ

Σκηνή 6^η « ΟΙ ΗΡΩΕΣ »

(Τέσσερα παιδιά που κρατούν στα χέρια τους από ένα κάδρο όπου απεικονίζεται ένας ήρωας της Επανάστασης. Ένα πέμπτο παιδί κρατάει στα χέρια του μια τηλεόραση)

Παιδί 1 : Δε φταίνε αυτοί.

Παιδί 2 : Σίγουρα δε φταίνε. Δεν είχαν επιλογή.

Παιδί 3 : Μήπως ήξεραν τι έχαναν;

Παιδί 4 : Πόσο διαφορετικά θα ήταν σήμερα όμως τα πράγματα , έτσι;

Παιδί 1 : Σίγουρα, το συζητάς;

Παιδί 2 : Εγώ δεν είμαι σίγουρος. Στο κάτω κάτω , ήταν τόσοι πολλοί που κάποιοι θα έμεναν πάντα άγνωστοι.

Παιδί 3 : Ίσως. Πάντως θα βοηθούσε.

Παιδί 4 : Αυτό είναι το μόνο βέβαιο. Θα τους καλούσαν σε όλες τις εκπομπές.

Παιδί 1 : Φαντάσου συνεντεύξεις. Και εξώφυλλα. Και φωτογραφίες.

Παιδί 2 : Και οι δημοσιογράφοι να τρέχουν από πίσω τους. Και να βγαίνουν στα παράθυρα των δελτίων ειδήσεων και να ζητούν τη γνώμη τους μετά για κάθε σημαντικό και ασήμαντο γεγονός.

Παιδί 3 : Ποιος λέτε να γινόταν πιο γνωστός;

Παιδί 4 : Θέλει και ρώτημα; Ο δικός μου. Γιατί πολέμησε μέχρι που αρρώστησε και πέθανε για την πατρίδα μας.

Παιδί 1 : Ναι αλλά και η δικιά μου δεν πάει πίσω. Πτούλησε ό,τι είχε και δεν είχε για να στηρίξει την επανάσταση και μέχρι που πέθανε δεν σταμάτησε να αγωνίζεται.

Παιδί 2 : Μπορεί. Αλλά ο δικός μου πυρπόλησε ολόκληρη ναυαρχίδα και τους κατατρόπωσε τους εχθρούς.

Παιδί 3 : Παιδιά ό,τι και να λέτε, ο δικός μου πέθανε για την πατρίδα μας και πώς πέθανε, έτσι ; Τον σουβλίσαν, αυτό και μόνο τον βγάζει νικητή νομίζω.

Παιδί 4 : Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία , αφού δεν το έζησαν τότε...

Παιδί 1 : Χάθηκε ο κόσμος να υπήρχε μια κάμερα , να τραβούσε μερικά πλάνα να βλέπαμε κι εμείς τι γινόταν από πρώτο χέρι;

Παιδί 5 : Κι αν υποθέσουμε πως υπήρχε τηλεόραση όταν έζησαν αυτοί οι άνθρωποι, πώς είστε σίγουροι πως θα γίνονταν διάσημοι ; Ή πως θα τους θεωρούσαν ήρωες;

Παιδί 2: Στη χειρότερη περίπτωση, η τηλεόραση θα τους αγνοούσε, οι δημοσιογράφοι θα συζητούσαν για ειδήσεις άσχετες με την επανάσταση προσπαθώντας να παραπλανήσουν τους θεατές, καθώς οι Οθωμανοί θα τους πλήρωναν καλά για να σωπάσουν.

Παιδί 3 : Αν μιλούσαν για την επανάσταση θα έκαναν λόγο για μικρά επεισόδια που δεν έχουν λόγο να γίνονται, από νεαρούς ταραξίες που αμαυρώνουν την εικόνα της χώρας μας.

Παιδί 4 : Ή θα μιλούσαν για γνωστούς άγνωστους κουκουλοφόρους που βγαίνουν στο δρόμο και τα σπάνε, παίζουν πετροπόλεμο τη στιγμή που άλλα σοβαρότερα θέματα αποφασίζονται χωρίς να μας ρωτάει κανείς.

Παιδί 5 : Θα τους παρουσίαζαν και μετά θα έψαχναν σε όλο τους το οικογενειακό και φιλικό περίγυρο πράγματα που θα τους φέρουν σε δύσκολη θέση ή θα τους εξευτελίσουν αν γίνουν γνωστά. Μέχρι να τα ξεχάσουμε κι αυτά.

Παιδί 1: Και πολύ σύντομα θα τους αντικαθιστούσαν με νέους ταραξίες, με νέες ιστορίες που πρέπει να βγουν στο φως της δημοσιότητας καθώς ο κόσμος έχει ανάγκη να μάθει ό,τι συμβαίνει γύρω του.

Παιδί 2 : Άρα στάθηκαν τυχεροί όλοι αυτοί οι ήρωες που έζησαν , πολέμησαν και πέθαναν χρόνια πριν έρθει η τηλεόραση στις ζωές μας. Κέρδισαν την αιωνιότητά τους έτσι.

Παιδί 3 : Κι αυτό όμως είναι σχετικό, κανείς δεν μιλάει πια για αυτούς τους ανθρώπους.

Παιδί 4 : Κανένα ντοκιμαντέρ, καμιά ταινία, καμιά μουσική. Κι ίσως να μη θέλουμε κι εμείς οι ίδιοι να μας μιλούν για αυτά τα πρόσωπα.

Παιδί 5 : Με πόση τηλεθέαση ανταλλάζεις τον Καραϊσκάκη; Και η Μπουμπουλίνα πόσα επεισόδια να γίνει σίριαλ ; Ή μήπως να γίνουν οι ζωές του εκπομπή ριάλιτι;

Παιδί 1 : Ποιος θα τα έβλεπε αυτά νομίζεις; Κανείς. Αν και δεν δοκίμασαν ποτέ να μας τα δείξουν. Ποιος ξέρει, μπορεί στο μέλλον...

Παιδί 2 : Και για ποιους να μας μιλήσουν όμως; Μπορείς εύκολα να επιλέξεις πρόσωπα; Ή μήπως ήταν μόνο 5 ή 10 αυτοί που αγωνίστηκαν ;

Παιδί 3 : Όλοι οι υπόλοιποι τι να απέγιναν χωρίς το όνομα τους να μπαίνει στην ιστορία;

Παιδί 5 : Όλοι οι υπόλοιποι είναι η ιστορία. Όλα τα ονόματα, όλα τα πρόσωπα , όλα τα γεγονότα. Η τηλεόραση σε κάνει να πιστεύεις πώς δεν υπάρχουν χωρίς εκείνη. Όμως υπάρχουν, χωρίς να κάνεις το θόρυβο που κάνει αυτή.

Παιδί 4 : Η ζωή δεν είναι ηλεκτρονική τελικά, εγώ αυτό καταλαβαίνω. Και οι ήρωες έγιναν ήρωες, γιατί δεν ήταν ηλεκτρονικοί, είχαν σάρκα και οστά και δε ζούσαν σε έναν καναπέ όλη μέρα με το τηλεκοντρόλ ή το λάπτοπ αγκαλιά.

Παιδί 1 : Μεγάλη καταστροφή τελικά η τηλεόραση.

Παιδί 2 : Μεγάλη δε λες τίποτα.

(Και τα 5 παιδιά προσποιούνται ότι χτυπάει το κινητό τους λόγω εισερχόμενου μηνύματος. Αφήνουν τα κάδρα μπροστά τους και την τηλεόραση και βγάζουν το κινητό για να διαβάσουν. Παράλληλα μια γυναικεία φιγούρα εμφανίζεται πίσω τους.)

Παιδιά : (Το ένα μετά το άλλο) Ωπ, μισό λεπτό, έχω μήνυμα./ Κι εγώ / Κι εγώ / Α κι εγώ / Κι εγώ

Παιδί 1: Κι αν πέσαμε σε πέσιμο πρωτάκουστο

Και σε γκρεμό κατρακυλήσαμε

Που πιο βαθύ καμιά φυλή δεν είδε ως τώρα

Παιδί 2 : Είναι γιατί με των καιρών το πλήρωμα

Όμοια βαθύ με ανέβασμα, μας μέλλεται

Προς ύψη ουρανοφόρα.

Παιδί 3 : Όσο να σε λυπηθεί της αγάπης ο Θεός,

και να ξημερώσει μιαν αυγή,

Και να σε καλέσει ο λυτρωμός

Παιδί 4 : Ω ψυχή παραδαρμένη από το κρίμα !

Και θ' ακούσεις τη φωνή του λυτρωτή,

Θα γδυθείς της αμαρτίας το ντύμα,

Παιδί 5 : Και ξανά κυβερνημένη κι αλαφρή

Σαν τον κόρφο το γυναικείο, σαν το κύμα

Θα σαλέψεις σαν τη χλόη, σαν το πουλί

(παίρνει από μπροστά τους την τηλεόραση και τα κινητά και τα πετάει ένα ένα στο καλάθι των σκουπιδιών)

Κοπέλα : Και μην έχοντας πιο κάτω άλλο σκαλί

Να κατακυλήσεις πιο βαθιά

Στου Κακού τη σκάλα,

Για τ' ανέβασμα ξανά που σε καλεί

Θα αισθανθείς να σου φυτρώνουν , ω χαρά!

Τα φτερά,

Τα φτερά τα πρωτινά σου τα μεγάλα.

Σκηνή 7^η « ΕΠΙΛΟΓΟΣ »

(Βρισκόμαστε σε μια θεατρική σκηνή όπου οι μαθητές κάνουν πρόβα για το έργο της 25^{ης} Μαρτίου που πρόκειται να ανεβάσουν. Μαζί τους είναι ο δάσκαλος της τάξης.)

(6 Κορίτσια υποδύονται τις Σουλιώτισσες και κάνουν πρόβα το τραγούδι τους)

Σουλιώτισσες (όλες μαζί): Έχε γεια καημένε κόσμε, έχε γεια γλυκιά ζωή

Και συ δύστυχη πατρίδα,

έχε γεια παντοτινή.

Έχετε γεια βρυσούλες, λόγγοι , βουνά , ραχούλες.

Δάσκαλος : Όχι έτσι κορίτσια, πού είναι η υπερηφάνεια σας; Οι Σουλιώτισσες πάνω απ' όλα ήταν περήφανες, για την καταγωγή τους και τη θυσία τους.

Σουλιώτισσα 1 : Κύριε, εσείς καλά τα λέτε, αλλά με στενεύουν τα παπούτσια μου.

Σουλιώτισσα 2 : Κι εγώ κύριε, κουράστηκα, 8 φορές το κάναμε και καμία δεν σας άρεσε.

Σουλιώτισσα 3: Εμείς στο κάτω κάτω έτσι τις θέλουμε τις Σουλιώτισσες, κουρασμένες.

Σουλιώτισσα 4 : Αλήθεια, αυτές γιατί χαίρονταν ; Που θα πέφταν στο γκρεμό ;

Σουλιώτισσα 5 : Τι, θα μας βάλετε να πέσουμε κιόλας από γκρεμό; Α αυτά δεν μας τα είπατε κύριε!

Δάσκαλος : Ηρεμήστε, δε θα σας βάλω να πέσετε από κανένα γκρεμό, εδώ κάτω θα κάνετε ότι πέφτετε, ούτε τρία σκαλοπάτια δεν είναι.

Σουλιώτισσα 6 : Κι αυτό για να τιμήσουμε τους ήρωες;

Σουλιώτισσα 2 : Μας πείσατε να κάνουμε τη γιορτή, μη σακατευτούμε όμως.

Σουλιώτισσα 3 : Καλά, μια μελανιά για τις συγχωρεμένες ας την κάνουμε.

Δάσκαλος : Έχετε σκεφτεί τι έκαναν; Έχετε αναλογιστεί πως φορτώθηκαν τα παιδιά τους και έπεσαν από το γκρεμό χαρούμενες, τραγουδώντας , μόνο και μόνο για να μην πέσουν στα χέρια των εχθρών;

Σουλιώτισσα 6 : Εγώ το σκέφτομαι αλλά δεν το καταλαβαίνω. Θέλω να πω , τι σημασία έχει ποιος σε κυβερνά ; Δεν υπάρχει τρόπος να ζεις και να αντιστέκεσαι;

Σουλιώτισσα 5 : Ναι αλλά τώρα δε θα μιλούσαμε για αυτές.

Δάσκαλος : Αν έπεφταν στα χέρια των Οθωμανών τις περίμεναν βασανιστήρια , ένας θάνατος αργός και οδυνηρός.

Σουλιώτισσα 1 : Καμιά φορά ακούω στις ειδήσεις για ανθρώπους που αυτοκτονούν εξαιτίας της οικονομικής κρίσης και τους λυπάμαι.

Σουλιώτισσα 2: Εκεί φοβούνται να πέσουν στα χέρια της τράπεζας.

Σουλιώτισσα 6 : Ή του κράτους. Κι εκεί αργός και οδυνηρός είναι.

Δάσκαλος : Εδώ όμως η λύση είναι άλλη και όχι η αυτοκτονία κορίτσια μου. Η λύση είναι να βρεις τη δύναμη να συνεχίσεις ακόμα κι αν σε πνίγουν τα χρέη. Να αναζητήσεις βοήθεια στους φίλους σου, στους ανθρώπους γύρω σου, στην οικογένειά σου.

Σουλιώτισσα 4 : Έλα ντε, εμείς θα πέσουμε στον γκρεμό και όχι αυτοί που φταίνε; Εμείς πρέπει να τους ρίξουμε και μαζί και ό, τι άλλο μας κάνει κακό.

Σουλιώτισσα 5 : Αν δεν το κάνουμε εμείς, δεν θα το κάνει κανείς για μας.

(εμφανίζονται 6 αγόρια στη σκηνή)

Αγόρι 1 : Κύριε, ήρθαμε κι εμείς.

Αγόρι 2 : Κάναμε πρόβα για την παρέλαση, έπρεπε να μας βλέπαμε, αλλού πατάμε κι αλλού βρισκόμαστε.

Αγόρι 3 : Έχει να πέσει πολύ γέλιο την Κυριακή. Όσοι πάμε δηλαδή θα γελάσουμε, γιατί πάλι οι μισοί θα είμαστε μου φαίνεται.

Αγόρι 4 : Μας είπαν κιόλας πώς πρέπει όταν φτάσουμε κοντά στην εξέδρα των επισήμων να γυρίσουμε το κεφάλι μας να τους δούμε. Σιγά! Λες κι αυτοί μας είδαν πραγματικά σαν ανθρώπους και όχι σαν ψήφους!

Αγόρι 5 : Εμείς θα κοιτάξουμε από την άλλη κι ας λένε ότι θέλουν. Αλλά σιγά που θα φανούν.

Αγόρι 6 : Άκουσα να λένε οι γονείς μου πώς οι πολιτικοί εφαρμόζουν πια τακτικής... να δείτε πώς τη λένε, σαν κι αυτή που μάθαμε στην Ιστορία ...α, άτακτης φυγής! Ενώ μέχρι πριν εφαρμόζαν αυτή της καμένης γης!

Δάσκαλος : Είστε λίγο άδικοι, αλλά σας δικαιολογώ. Δε φταίνε όμως όλοι. Ας αφήσουμε την ίδια την Ιστορία να κάνει το ξεκαθάρισμά της για τα αίτια. Πάμε τώρα λίγο πρόβα το τραγούδι μας;

Αγόρια (όλα μαζί) : Σαράντα παλικάρια από τη Λεβαδεία

Στ' άρματα φορτωμένοι πάνε για την κλεψιά

Στο δρόμο που πηγαίνουν γέρον απαντούν:

Ώρα καλή σου γέρο,

Καλώς τα τα παιδιά, καλώς τα παλικάρια

Πού πάτε βρε παιδιά;

Πάμε για να πατήσουμε την Τροπολιτσά...

Δάσκαλος : Ωραία. Είμαστε σε καλό δρόμο.

Αγόρι 1: Μόνο καλό δρόμο; Εδώ θα πατήσουμε ολόκληρη Τροπολιτσά.

Αγόρι 2: Κύριε, να πω κάτι ;

Δάσκαλος : Πες μου.

Αγόρι 2 : Γιατί τελικά κάνουμε αυτή τη γιορτή;

Αγόρι 3 : Κι εγώ την ίδια απορία έχω. Αφού τελικά δεν συμφωνήσαμε ότι αξίζει τον κόπο.

Αγόρι 4 : Αν και εδώ που τα λέμε, είχε πολύ ψαχνό η υπόθεση. Με όλα τα πρόσωπα, τα γεγονότα, το παρασκήνιο, ήταν σαν να βλέπαμε ξένη ταινία.

Αγόρι 5 : Ναι, με άγνωστο τέλος όμως!

Δάσκαλος : Θα συμφωνήσω με τον συμμαθητή σου. Η Ιστορία μοιάζει πολλές φορές με ξένη ταινία. Άλλοτε τη βαριόμαστε, άλλοτε μας ενθουσιάζει ή μας συνεπαίρνει. Τη θυμόμαστε όμως . Τη γιορτάζουμε όπως βλέπεις μια ταινία

πολλές φορές για να ξαναζήσεις παρόμοια αισθήματα. Να δεις αν μπορείς ακόμα να νιώσεις κάτι βλέποντάς την, ζώντας την.

Αγόρι 1 : Κι εμείς νιώθουμε;

Αγόρι 6 : Νιώθουμε κάτι άλλο πέρα από οργή , θλίψη , αγανάκτηση, ερωτηματικά , θαυμασμό ή απογοήτευση;

Αγόρι 3: Κύριε, υπάρχει και κάτι παραπάνω που νιώθουμε, που δεν το νιώθουμε βλέποντας μια ταινία. Μπορεί να είναι και της φαντασίας μου, αλλά στην πραγματική ζωή το τέλος το γράφεις εσύ κι αυτό κάθε μέρα είναι διαφορετικό.

Αγόρι 4 : Σωστά, ποτέ δεν υπάρχει τελευταία λέξη στην ιστορία, ούτε τίτλοι τέλους. Πάντα υπάρχει κάτι μετά.

Δάσκαλος : Ας κρατήσουμε αυτά τα ερωτηματικά λοιπόν για να σκεφτούμε καλύτερα το μετά ποιο θα είναι, να σκεφτούμε καλά την επόμενη λέξη που πρέπει να ειπωθεί. (γυρνώντας στα κορίτσια)Ε, εσείς πολύ τεμπελιάσατε! Για να κάνουμε μια φορά πρόβα ακόμα το πέσιμο στον γκρεμό.

Κορίτσια : Έχετε γεια βρυσούλες, λόγγοι, βουνά, ραχούλες...

Όλοι οι πρωταγωνιστές του έργου έχουν ανέβει στη σκηνή και κάθονται με την πλάτη στο κοινό. Οι Σουλιώτισσες χορεύοντας πέφτουν από τη σκηνή η μία μετά την άλλη και μένουν στο έδαφος. Μαζί σκύβουν το κεφάλι και όλοι οι πρωταγωνιστές. Τα φώτα κλείνουν. Ακολουθεί

Η Προβολή του βίντεο "Θούριος"

Με το τέλος του βίντεο τα παιδιά κατεβαίνουν στους θεατές και ψιθυρίζουν ανάμεσά τους τη φράση "Ως τότε".

Τέλος